

เทศน์เช้า วันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว! ฟังธรรมนะ ธรรมะเพื่อหัวใจให้มันร่มเย็น หัวใจมันเร่าร้อนเพราะเป็นโลก โลกคือวิทยาศาสตร์ โลกคือการแข่งขัน ธรรมะก็มีการแข่งขัน แต่ธรรมะแข่งขันระหว่างกิเลสกับธรรม ถ้าธรรมะแข่งขัน คือกิเลสกับธรรมมันแข่งขันในหัวใจ ถ้ามันแข่งขันในหัวใจมันเป็นประโยชน์กับเราทั้งนั้นเลย ไม่กระทบกระเทือนใครเลย แต่เรื่องโลกกระเทือนไปทั้งหมดเลย

ถ้าเป็นธรรม ธรรมะกับกิเลสแข่งขันในใจของเรา เวลากิเลสตัดหาความทะยานอยากมันฟูขึ้นมาในใจ มันอหังการ มันอหังการ ทิฏฐิมานะมันจะจรวดขอบฟ้า แต่ถ้าเป็นโลก เวลาเป็นโลก โลกของเราเวลาแข่งขันกัน มันเอารัดเอาเปรียบกัน เอารัดเอาเปรียบกัน เอาแต่ประโยชน์ของตัวเอง แต่ถ้าจิตใจคนเป็นสาธารณะ เขาเห็นอย่างนั้นแล้วเขาเศร้าใจนะ

ที่เราเห็น เห็นเขาแข่งขันกัน แข่งขันกันโดยความเป็นธรรม เห็นไหม ธรรมากิบาลๆ อันนั้นเพื่อความเจริญรุ่งเรืองนะ เพราะสังคมจะเข้มแข็ง สังคมของเราถ้าเข้มแข็ง สังคมของเรามันมีปัญหา สังคมของเราจะยั่งยืนมาก แต่สังคมของเราอ่อนแอใจ เชื่อกัน ศรัทธาความเชื่อๆ เชื่อกัน โดยไม่มีเหตุมีผล เชื่อกันโดยให้คนจูงจุมูก ถ้าให้คนจูงจุมูก จูงจุมูกเพราะอะไรล่ะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา ปัญญามันคืออะไรล่ะ ปัญญาทางโลกก็ปัญญาทางโลกนะ ปัญญาทางโลกก็ปัญญาของกิเลส ปัญญาของอวิชชา เพราะความไม่รู้ 'ไม่รู้แต่มันรู้' รู้อะไร? ก็รู้โดยตัดหาความทะยานอยากไป รู้โดยมีดบอดใจ รู้โดยการเอารัดเอาเปรียบไป รู้โดยมือใครยาวสาวได้สาวเอาไป

แต่ถ้ามีธรรมนะ ถ้ามีธรรม เห็นไหม เราแข่งขันกันทางธุรกิจ มีธรรมากิบาลพอสมควร เราจะทำเอาผลประโยชน์ของเราพอสมควร เราเห็นอกเห็นใจเขา มันมีความซื่อสัตย์ มีความสุจริตกัน เห็นไหม มันยังยืน ทุกคนก็เชื่อถือ ทุกคนก็อยากจะร่วมทำการค้าด้วย แต่คนเอารัดเอาเปรียบเขา เอาแต่ได้ ใครจะทำด้วย นี่พูดถึงว่าทางโลก

ฉะนั้น เวลาเรามาวัดมาวากัน เราก็มีโลกมา ทำไมวัดไม่บริการ ทำไมวัดไม่ทำให้มัน สะดวกสบายไปกว่านี้

ถ้ามันสะดวกไปกว่านี้ เดียวนี้ เห็นไหม คุณในกรุงเทพฯ สิ เขามีที่จอดรถ ดึงจอดรถ จอดนี้ ไม่มีที่จอด รถมันจอดจนไม่มีที่จอด คนหนึ่งก็มาคันหนึ่ง คนหนึ่งก็มาคันหนึ่ง เวลามามันมี ปฏิสันถาร ความมีปฏิสันถารนี้พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วนะ ที่ไหนไม่มีสัตบุรุษ ที่นั่นไม่ใช่สภา ที่ จะเป็นสภาได้ต้องมีสัตบุรุษ สัตบุรุษเขามีเหตุมีผลของเขา เขามีจิตใจที่เอื้อเพื่อเผื่อแผ่ต่อกัน เขา เห็นน้ำใจต่อกัน นั่นละถึงจะเป็นสภา

นี่ก็เหมือนกัน เราจะไปวัดไปวา ไปวัดไปวา ถ้าเราจะไปวัด เห็นไหม คนเวลามาถ้าจิตใจ เป็นธรรมๆ เรามีเหตุมีผล เราหลบหลีกกันได้ ถ้าเราหลบหลีกกันได้ สิ่งที่เราหลบหลีกกันได้ เรา ทำได้ นั่นละมันเป็นเรื่องโลกๆ เวลาเรามากันแบบโลก เวลาไปแล้วละ เวลาธรรมขององค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องบอกว่าในในความสงบสงัด เวลาประพฤติปฏิบัติต้องให้มันสงบ จี้นมา ความสงบสงัด นี่เป็นสัปปายะ สถานที่เป็นสัปปายะ หมู่คณะเป็นสัปปายะ สถานที่เป็นสัปปายะ ที่นี้ร่มรื่นไปหมดเลย ที่นี้มีแต่ความเงียบสงบเลย แล้วพระปฏิบัติก็มาทะเลาะเบาะแว้งกัน ก็ มากัดกันกัน หมู่คณะไม่เป็นสัปปายะ

นี่สถานที่เป็นสัปปายะ หมู่คณะเป็นสัปปายะ หมู่คณะเป็นสัปปายะคืออยากจะประพฤติ ปฏิบัติ หมู่คณะมาอยากจะมิมรรคมีผล ครูบาอาจารย์ไม่เป็นสัปปายะ ผู้นำไม่เป็นสัปปายะ ผู้นำ สอนไม่ได้ ผู้นำไม่สามารถชักนำได้ เป็นสัปปายะมันก็ไม่มีใครพาไป เห็นไหม ถึงที่สุดแล้วที่ปฏิบัติ เป็นสัปปายะ ความเสมอกันโดยความเห็น ความเสมอกันโดยความเห็น การอยู่ด้วยกันโดย ความเห็น นี่คำว่าเป็นธรรมๆ ใจ คำว่าเป็นธรรมนะ เราว่าเป็นโลก เห็นไหม โลกเขาบอกว่า นี่ไม่มี ปฏิสันถาร ไม่มีการต้อนรับ

การต้อนรับนะ การต้อนรับแบบธรรม ถ้าการต้อนรับแบบธรรมนะ สถานที่ที่สงบสงัด สถานที่เป็นที่อยู่ของผู้ทรงศีล เราเข้าไป เราต้องเคารพสถานที่ คุณติ ในประเพณีของชาวพุทธเรานะ เราไปวัดไปวา เข้าวัด ออกจากวัดไป สิ่งใดเศษหินเศษทรายคิดทำเราไป โบราณของเราเขาเห็นถึง ว่ามันเป็นของของสงฆ์ ถึงเวลาแล้ว เวลาสงกรานต์ เขาให้ก่อเจดีย์ทรายกัน เขามีอุบาย เขามีอุบาย ให้เอาไปคืน เขามีอุบายให้เอาไปเพื่อว่าให้มันเบาบาง เห็นไหม

เวลาประเพณีวัฒนธรรมเขายังรู้เขายังเห็น แม้แต่สิ่งใดที่มันติดของเราไป สิ่งนั้นเป็นของของสงฆ์ มันไม่ควรเป็นของของเรา ถ้ามันติดออกมาเราจะแก้ไขของเราอย่างไร นี่เขามีปัญญาของเขา แล้วที่อยู่ของผู้ทรงศีลเขาต้องการความสงบสงัด ถ้าความสงบสงัดขึ้นมา เขากำลังประพฤติปฏิบัติอยู่ ถ้าเราไปทำสิ่งใดที่กระทบกระเทือนเขา มันมีเวรมีกรรมไปทั้งนั้นแหละ ถ้ามีเวรมีกรรมไป

เวลาเรามา เรามาเพื่อเหตุใด เรามา เราก็กามาเพื่อความสงบระงับในใจเราใช่ไหม ถ้าเรามาขึ้นมาแล้วเราอยากได้บุญกุศลใช่ไหม บุญกุศลนี้เป็นอมิส ใครทำบุญกุศลได้มาก ใครทำได้มาก บุญจะรองรับผู้นั้น ผู้นั้นเวลาทุกข์จนเจ็บใจ ผู้นั้นมีอุปสรรคต่างๆ จะมีบุญอำนาจาสนามาเจือมาจนมาทำให้พ้นจากวิฤตติอันนั้นไป นี่มันมีของมัน ถ้ามันมีของมัน สิ่งนี้เป็นความจริง แล้วถ้าเป็นอกุศลละ อกุศลเราก็กพยายามจะกว้านมาเป็นของเราให้หมดเลย ถึงเวลาแล้วมันไม่เป็นของใคร ไม่เป็นของเราด้วย เพราะอะไร เพราะชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด

ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด เราไม่จากเขา เขาก็จากเรา มันต้องจากกันไปแน่นอน แต่จากกันด้วยดีหรือจากกันด้วยเวรย่อมระงับด้วยความไม่จองเวร ผู้ที่มีสติมีปัญญาเขาไม่จองเวรหรือ เขาไม่จองเวร เขาไม่กว้านเวรกว้านกรรมมาใส่เราหรือ เขาให้อภัยหมดแหละ เขาให้อภัยยิ่งให้อภัยไป คนที่ทำมันยิ่งหนักหนาสาหัสสาครรจ์ เพราะอะไร เพราะมันไม่มีสิ่งผูกกันใช่ไหม เราเองเรากลับมีผลโทษมากขึ้นไปอีก ฉะนั้น นี่พูดถึงว่าถ้าเป็นโลก

ถ้าเป็นธรรมนะ ในภาพรวมมันก็มีจุดศูนย์กลางของมัน ในจุดศูนย์กลางใดก็แล้วแต่ มันก็มีภาพใหญ่ของมัน มันซ้อนกันอยู่ที่นั่นไง ถ้าเป็นสังคมก็เป็นสังคม แต่เวลาเราประพฤติปฏิบัติมันมีขอบเขตในใจของเรา ถ้ามีขอบเขตในใจของเรา เห็นไหม สิ่งที่ว่าป็นทรัพย์สมบัติ เวลาเราได้มาสิ่งใด เราต้องเก็บรักษาดูแล ปัญญา มันจะเก็บดูแลใหม่ ความรู้สึกของเรามันต้องไปเก็บซ่อนไว้ที่ไหนใหม่ ความรู้สึกของเรามันครอบ ๓ โลกธาตุ

เวลาหลวงตาท่านบอกนะ เวลาพิจารณาไปถึงที่สุดแห่งทุกข์ มันเหมือนพญามังกร มันไปใน ๓ แคนโลกธาตุ มันไปได้หมด จิตใจนี้มันครอบ ๓ แคนโลกธาตุ ตั้งแต่เทวดา อินทร์ พรหมลงมา เห็นไหม จิตใจมันเคยเป็น เคยรู้เคยเห็น เคยสัมผัสมา มันกว้างขวางขนาดไหน ถ้ามันกว้างขวางขนาดไหน มันย้อนกลับมา ย้อนกลับมา ถ้าเรากำหนดพุทโธ ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ มัน

เข้าไปสู่จิตจิต เข้าไปสู่จุดนั้น เข้าไปสู่จุดนั้นก็เข้าไปต้นข้าวของใจใจ เข้าไปปฏิสนธิจิตใจ ปฏิสนธิจิตเวียนตายเวียนเกิดในวัฏฏะใจ

พอเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เห็นไหม เกิดเป็นเทวดา เป็นพระอินทร์ เป็นผู้ปกครองดูแลเทวดา มันมีอำนาจวาสนาขนาดไหน ถ้าเป็นพรหม เป็นพรหมนี่เป็นผู้ดูแลเขา แล้วเราเป็นมนุษย์ละ เราเกิดเป็นมนุษย์ คุณสิ เรามีร่างกายและจิตใจ เวลาเรามีร่างกายร่างกายต้องการอาหารเป็นธรรมดา เราก็ต้องหาเงินหาทองใช้ไหม หาปัจจัยเครื่องอาศัยมาเพื่อเป็นปัจจัย ๔ ใช้ไหม เงินทองสำคัญไหม? สำคัญ สำคัญกับการดำรงชีวิต สำคัญกับการทำธุรกิจของเรา แต่มันสำคัญที่สุดไหม มันสำคัญที่สุดไหม ความสำคัญที่สุดคือหัวใจใจ

นี่มีคน มีเศรษฐีมหาเศรษฐีมาก เวลาเขาเจ็บไข้ได้ป่วยแล้ว เงินช่วยอะไรเขาไม่ได้ เขาเห็นเลยว่าเงินช่วยอะไรเขาไม่ได้ บุญกุศลจะช่วยเหลือเขา เวลาทุกข์เวลายาก เวลาทุกข์จนเจ็บใจของเขานะ จิตใจเขามีความมั่นคงของเขา สิ่งที่ทุกข์จนเจ็บใจมันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย แต่หัวใจละหัวใจ เห็นไหม คนจนผู้ยิ่งใหญ่ หลวงตาท่านหาปัจจัยเพื่อสังคม เพื่อโลก คนที่ไม่เข้าใจก็ว่าหาเงินมาให้หนักการเมืองใช้ เขาวากันอย่างนั้นนะ

นักการเมืองก็คือคน ประเทศชาติก็คือคน คนที่อาศัยในประเทศชาตินั้นก็คือคน ในเมื่อเครดิต ในเมื่อสิ่งความเชื่อถือของประเทศมันด้อยค่าไป มันก็ทุกข์เสมอหน้ากันหมดเลย มันไม่มีใครเป็นนักการเมือง มันไม่มีใครเป็นคน มันมีความเสมอหน้าเหมือนกัน เวลาของถูกของแพง คนต้องใช้จ่ายเหมือนกันหมดเลย มันไม่ไว้หน้าใครเลย เห็นไหม แต่เวลาคนมองก็มองอย่างนั้นใจ

คนจนผู้ยิ่งใหญ่ หัวใจที่เป็นธรรม ท่านไม่มองที่บุคคลเลย ท่านมองถึงประเทศชาติ ท่านมองถึงส่วนรวม ท่านมอง นี่คนจนผู้ยิ่งใหญ่ ใ้เราเวลาจะหามาก็คิดว่าสิ่งนั้นจะเป็นสมบัติของเรา มันจะเป็นสมบัติของเราไปที่ไหน หัวใจของเราเป็นสมบัติของเรา เราไม่ดู เพราะเวลาตายนะ จิตนี้มันเคลื่อนออกจากร่างนี้ไป วิญญาณนี้เคลื่อนออกจากร่างนี้ไป บุญและบาปจะติดตามจิตดวงนี้ไป นั่นละสมบัติของเรา สมบัติที่เราหาเพื่อดำรงชีวิตเท่านั้นแหละ ถ้าเราหาเพื่อดำรงชีวิต ดำรงชีวิตเราเกิดเป็นมนุษย์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์นี่มีกายกับใจ ถ้ากายมันต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย มันต้องมีปัจจัย ๔ เพื่อดำรงชีวิตแน่นอนอยู่แล้ว แต่เวลาเราภาวนาๆ คุณสิ พระอดอาหาร วันนี้อดอาหารไปเยอะเลย

อคอาหารมา คนที่อคอาหารมาเห็นอาหารเป็นโทษใช่ไหม คนที่ภาวนาไม่เป็นเขาบอกว่า
แหม! ไม่ชอบเลย ไอ้มนุษย์ที่เห็นว่าอาหารเป็นโทษๆ

อาหารเป็นโทษ มันอคอาหารเพื่อจะปฏิบัติ เขาไม่เข้าใจใจ อาหารเวลาเราเสพเข้าไป เรา
กินเข้าไป ถ้าอาหารมันเป็นพิษละ ถ้าคนมีปัญหา เห็นไหม ที่เขาพอนกันๆ พอนกันก็เพื่อพอนกิเลส
ใจ กิเลสมันอยากได้ กิเลสมันอยากสุขอยากสบายเป็นเรื่องธรรมชาติของมัน แต่ถ้าเวลาเราไม่มี
ปัญญาจะต่อสู้กับมันได้ เราเอาสิ่งที่มันต้องการ สิ่งที่มันอยากได้ เราไม่ให้มัน มันจะคึ้นรนมาก

เราไม่รู้ว่าเห็นอาหารเป็นโทษ เราเห็นกิเลสของเราเป็นโทษ แต่ในเมื่อเราจะคึ้นคว่าหา
กิเลสเราไม่เจอ เราก็เอาสิ่งที่มันอยากได้ เอาเหยื่อของมัน แยกเหยื่อของมันออกจากตัวมันเพื่อค
ความคึ้นรนของมัน เพื่อคความคึ้นรนของหัวใจ เพื่อคความคึ้นรนของตัณหาความทะยานอยาก
ถ้าคนเขามีปัญญาเขาใช้เหตุผลอย่างนั้น แล้วเหตุผลอย่างนั้น จิตใจของเรามันก็เข้มแข็งขึ้นมา มัน
จะย้อนกลับมาเห็นเลย เห็นว่าถ้าเรามีสติปัญญา เราอคอาหารหิวไหม? หิว แต่เวลาหิวแล้วร่างกาย
มันเบา ธาตุมันเบา เวลานั้นสมาธิมันง่ายไหม ไอ้คนที่ว่างวงนอนๆ ใครนั่งแล้วสัปหงกโง่งวงนะ
ลองอคอาหารคูลี ท้องมันร้องจ๊อกๆ เลย แล้วให้มันนั่งหลับให้คู มันนั่งหลับไม่ลงหรือค นี่เขาแก้
กัน เขามีวิธีแก้กัน เขามีครูมีอาจารย์ ครูบาอาจารย์เขาคอยบอกเป็นข้อวัตรปฏิบัติ คอยสอนไว้เพื่อ
อะไร? เพื่อเอาสมบัติของเราไป เพื่อสมบัติความจริงใจ สมบัติของเราคือความรู้สึกนี้เอง

ถ้าหัวใจมันมีประสบการณ์ของมัน เวลาหิวมันก็รู้ว่ามันหิว แล้วเวลาหิวแล้วกำหนดมันไม่
ลง มันหิวมากเลย แต่ถ้าพุทโธๆ หรือปัญญาอบรมสมาธิ ถ้ามันลงความหิวมันหายไปไหน เพราะ
เวลาจิตมันสงบแล้วไม่รับรู้ถึงความหิว อะไรเป็นความหิว หิวกระหายมาจากไหน? มาจาก
กระเพาะ มาจากปาก มาจากอะไร? ไม่มี มันมาจากความรู้สึกนั้นแหละ ความรู้สึกนั้นละไปรับรู้
มันก็หิว แต่เวลาจิตมันรวมเข้ามา มันปล่อยางหมดแล้ว ที่หิวๆ มันจะหายหมดเลย จิตจะรวมลง
ทันทีเลย แล้วมันรวมลงเพราะอะไรละ เพราะสิ่งที่คคด่วงมันน้อยลงๆ แต่ของเรานี้ทำไม่ได้ ทำ
ไม่ได้เพราะว่าอาหารมันเป็นประโยชน์กับร่างกาย อาหารเป็นประโยชน์กับร่างกาย เดียวนี้อาหาร
เป็นประโยชน์กับร่างกาย เขาต้องกินอาหารครบ ๕ หมู่ เขาต้องกินอาหารเพื่อสุขภาพ อาหารเป็น
ประโยชน์ไหม? อาหารมันเป็นประโยชน์กับผู้ที่สติมีปัญหา แล้วดำรงชีวิตปัจจัยเครื่องอาศัย

แต่ถ้าเป็นความจริงละ ความจริงของเราละ หัวใจของเรา สิ่งที่เราเคยอยู่เคยกิน เราเคยกิน มาถึงภพที่ชาติแล้ว นี่จิตนิสัย คนที่มันมีจิตนิสัยฝังมากับใจมันชอบอย่างนั้น พันธุกรรมของมัน มันเป็นแบบนั้น ฉะนั้น เวลาภาวนาขึ้นมา ครูบาอาจารย์ของเราท่านถึงให้อุบาย

ลูกศิษย์หลวงปู่มันไปอยู่กับหลวงปู่มัน เวลาออกไปวิเวก หลวงปู่มันท่านจะให้ไปคนละ แนวทาง ให้ไปอยู่กับป่าช้า ให้สัปเหร่อ ให้ซากศพนั้นเป็นครูเป็นอาจารย์คอยควบคุม ให้มันมีความกลัวมันจะได้ไม่คิดเตลิดเปิดเปิงไป แต่คนที่มันอหังการก็ให้ไปอยู่ในป่า ให้ไปอยู่กับเสือ เจอเสือ เสือมันจะตะปบหัวเอา มันก็ไม่คิดมาก

ท่านมีอุบายของท่านนะ หลวงปู่มันท่านมีอำนาจวาสนา ท่านจะสร้างศาสนทายาท ท่านจะสร้างหัวใจของเราให้มีคุณธรรมขึ้นมา ถ้าหัวใจมีคุณธรรมขึ้นมา แม้แต่ดำรงชีวิต เวลาพระอัสสชิ ออกไปบิณฑบาต พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะไปเปรียบกับสัตถุชฌมา สัตถุชฌสอนว่านั่นก็ไม่ใช่ นี่ก็ไม่ใช่ จนหมดไส้หมดพุงแล้ว พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะสัญญากันแล้วว่าอาจารย์ของเรา ไม่มีสิ่งใดเลย อาจารย์ของเราว่างเปล่า สอนจนหมด ศึกษาจนหมด หมดความรู้ของอาจารย์แล้ว แต่กิเลสยังเต็มหัวใจ ทำสัญญากันไว้ว่าถ้าใครเจอครูบาอาจารย์ที่สอนได้ต้องบอกกันนะ อย่าทิ้ง กันนะ อย่าทิ้งกัน

พระสารีบุตร ไปเห็นพระอัสสชิออกบิณฑบาตอยู่ พระอัสสชิเป็นพระปัญจวัคคีย์ ๕ องค์ที่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่า การ พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นสงฆ์องค์แรกของโลก พระอัสสชิบิณฑบาตอยู่เป็นพระอรหันต์ คนเห็นกิริยาการเดินการก้าว การออกบิณฑบาต พระสารีบุตร ผู้ที่มีปัญญา คนที่สิ้นกิเลส คนที่ใจเป็นธรรม ความเคลื่อนไหว ความเป็นอยู่เขาก็สนใจแล้ว ตามพระอัสสชิไปๆ จนพระอัสสชิบิณฑบาตเสร็จ จนพระอัสสชิฉันอาหารเสร็จแล้ว เขาไปกราบ ขอฟังธรรมๆ

“พระอัสสชิบวชมาจากใคร”

“บวชมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

“องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างไร”

“องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนธรรม สอนว่าธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้กลับไปดับที่เหตุนั้น”

ไม่ได้ดับที่ธรรม ดับที่เหตุ เหตุให้เกิดธรรม ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์
วิธีการทำ ทำอย่างไร

นี่เวลาเทศนาว่าการให้พระสารีบุตรฟัง พระสารีบุตรเป็นผู้มีปัญญาอยู่แล้ว ธรรมนี้พระสา
รีบุตรตีกระจายออกไปจนในใจของพระสารีบุตรเป็นพระโสดาบัน เอาธรรมข้อนี้ไปพูดให้พระ
โมคคัลลานะฟัง พระโมคคัลลานะก็เป็นพระโสดาบันขึ้นมา เป็นพระโสดาบันเพราะยา

เราเจ็บไข้ได้ป่วย ถ้ามียารักษา มันจะหายจากโรค ธรรม ธรรมที่พระอัสสชิเป็นพระ
อรหันต์ที่แสดงออกมาจากธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสารีบุตร ธรรมโอสถ
มันมีเหตุมีผล มีเหตุมีผลเข้าไปชำระล้างความลึกลับ ความข้องใจที่ศึกษากับสัญชัย นั่นก็ไม่ใช่ ใน
ไม่ใช่ก็คือไม่ใช่ แล้วไม่ใช่คืออะไร? ไม่ใช่ก็คือไม่ใช่ คือปฏิเสธไปหมดเลย

เวลาคนปฏิเสธไปหมด มันฝังใจมา แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ปฏิเสธ
“ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ” ความสุขความทุกข์มันต้องมีเหตุมีที่มาของมัน ถ้าย้อนกลับไปดับที่เหตุ
นั้น ทำลายความเข้าใจผิดอันนั้น ทำลายสมุทัยที่มันทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ เหตุที่ทำ
ให้เราหลงผิด ไปทำความหลงผิดอันนั้น

ทุกข์ดับ ทุกข์ดับเพราะอะไร ความหลงผิดนั้นไปทำความหลงผิด ทำความหลงผิด คือ
มรรค ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ ดับทุกข์ด้วยมรรค ด้วยธรรมของพระอัสสชิที่พูดเป็นแนวทาง พระ
สารีบุตรใช้ปัญญาไตร่ตรองตาม มันถึงเป็นความจริงขึ้นมาไง

ถ้ามันเป็นความจริง แม้แต่ความเป็นอยู่นั้น ถ้าคนมีปัญหาเขาก็เห็นของเขา เว้นไว้แต่คน
เชื่อ คนเชื่อมั่นต้องเห็นคนแบบ เขาบอกว่าอย่ายกมือไหว้คนขี้โกงแล้วมีสตางค์นะ ที่นี้ไอ้คนขี้
โกงมันก็ใส่เพชรใส่พลอยมานะ ไอ้คนนั้นก็ยกมือไหว้แล้วยกมือไหว้อีก เว้นแต่คนเชื่อ คนเชื่อ
มันมองแต่เพชรแต่พลอย มองแต่โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ มันมองแต่
ยศตาบรรดาศักดิ์ มันไม่มองคุณงามความดีในหัวใจ คนที่มีปัญญาเขามองที่คุณงามความดี เขาไม่
มองที่ว่ามีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ ยศตาบรรดาศักดิ์มันหัวโขน คนโง่มองกันที่นั่น คนโง่ๆ
มองกันที่นั่น เอวัง